

[Wilhelm.]

fitmulighederne. At disse to ting ikke nødvendigvis følges ad, er det sidste års udvikling et stærkt bevis på.

At indkomspolitikken kun retter sig mod lønindkomsterne og f. eks. ikke mod ågerrenter, mod huslejeindtægter, mod værdiforøgelse i form af merinvesteringer, kursstigninger, friaktier eller henlæggelser, mod udstykningsgevinster, mod kapitalgevinster osv., gennemgik jeg i detaljer under behandlingen af det indkomspolitiske forlig i august. Og at forligets beskæftigelseseffekt er 30.000 flere arbejdsløse, er siden blevet bekræftet, og regeringens eventuelle dementi har man ikke villet lægge frem.

Den statsmagt, som styrkes ved indkomspolitikken, er ikke en neutral statsmagt. Det samfundssystem, som indkomspolitikken skal bringe til at køre videre, er ikke et farveløst frit i luften svævende samfundssystem. Det er en kapitalistisk statsmagt og et kapitalistisk samfundssystem, og indkomspolitikken bliver naturligvis derefter. Den »løser« problemerne helt og holdent på kapitalens betingelser. Hvem har hørt nogen kapitalist protestere mod den indkomspolitik, som de 5 partier vedtog i august? Nej vel?

Men vi er imod indkomspolitikken fuldt så meget på grund af de perspektiver, den åbner for. Hvad agter indkomspolitikken partier at foretage sig, hvis lønarbejderne nægter at bøje nakken og efterkomme henstillingerne? Vil man så opgive sin indkomspolitik, eller vil man foretage endnu et indgreb og afgøre overenskomsterne ved lov? Og hvis lønarbejderne stadig væk er genstridige og måske endda organiserer sig mod indkomspolitikken, vil man så opgive den, eller vil man håndhæve den? Hvordan vil man håndhæve den? Jeg mener det helt konkret og bogstaveligt. Hvad er man indstillet på og villig til at gøre for at håndhæve indkomspolitiske love? Nogle få domme? Men hvis de ikke hjælper? Poliiti og militær? Forbud mod lønarbejdernes organisationer eller hvad? Enten opgiver man over for lønarbejdernes modstand, eller også er dette den eneste logiske konsekvens.

Et af de partier, statsministeren og hr. Kjeld Olesen regner som garanter for demokratiet, kristeligt folkeparti, har erkendt denne logik. Det skal de ikke lastes for. Men i stedet for at bruge denne erkendelse til at se, at indkomspolitik er starten på et skråplan og derfor bør forlades, så har de ihærdigt arbejdet på at

planlægge turen hele vejen ned, styret med bøder og straffe og anden form for kriminalisering af lydighedsnægtelse over for staten. Det er perspektivet i indkomspolitikken.

Dette system med den faste statsmagt, som ved hjælp af samfundsdisciplin, offentlig lydighedspligt og fuld kontrol over arbejdsmarkedets organisationer styrer samfundet på kapitalens betingelser, blev udviklet i Italien i 1920'erne – for øvrigt af en frafalden socialdemokrat. Det kendes under navnet fascisme, og det melder sig troligt som »løsningen«, hver gang kapitalismens krisesymptomer slår ud. Fascismen og intet andet er indkomspolitikens perspektiv. Alt det andet, som for en mere overfladisk betragtning forekommer at være det karakteristiske ved fascismen, den autoritære stat, den offentlige lydighedspligt, kontrollen med og eventuelt forbud imod lønarbejdernes organisationer, hele den fascistiske kulturpolitik, om nødvendigt koncentrationslejrene, det er jo ikke det primære, men kun de nødvendige midler, som viste sig dengang for at sikre indkomspolitikken gennemførelse og håndhævelse. Dette er perspektivet.

Hermed har jeg ikke sagt – og det vil jeg understrege – at alle tilhængere af indkomspolitik er fascist. Jeg understreger: det har jeg ikke sagt, og det mener jeg ikke. Til gengæld er det nødvendigt at tvinge dem til eftertanke og til at svare præcist på: hvor langt er I villige til at følge dette logiske forløb for at håndhæve jeres indkomspolitik? Spørgsmålet må ikke mindst rettes til socialdemokratiet. Den radikale gruppeformand har for længst erklæret, at forligspartierne må være gensidigt forpligtet til at gribe ind i overenskomstsituationen, hvis arbejdsmarkedets parter går uden for de rammer, forligspartierne har henstillet. Så han er altså villig til at tage i hvert fald næste skridt med. Og kristeligt folkeparti er som nævnt mere end parat til at gå endnu længere. Spørgsmålet er således heller ikke løst fra enhver virkelighed. Hvor præcis siger socialdemokratiet stop i det her skitserede forløb? Kan vi få klar besked om det?

Det er for at komme nærmere et svar på dette helt alvorlige spørgsmål, VS sammen med SF og DKP har stillet det dagsordensforslag, som hr. Gert Petersen læste op. Jeg skal anbefale det af hr. Gert Petersen på SFs, DKPs og VS' vegne fremsatte forslag om motiveret dagsorden.